

dog i hvert Fald ikke et grueligt Hovmod, naar han — uværdige Mads Vestrup, en afsat Præst — kunde mene om sig selv, at han var ført hertil i den Højestes Tjeneste, ja paa hans udtrykkelige Befaling? . . .

Han gled tilsidst ned paa sine Knæ med Hænderne foldede foran Brystet og bad i sin Aftenbøn om Lys i det Tvivlens Mørke, der igen havde ompændt hans Sjæl.

TAAGEN laa nu saa tæt over Byen, at Glødelysenes Balloner hang i Luften som osende Lamper. Raadhuspladsen druknede i Halvmørke. Taarnurets oplyste Skive syntes at svæve frit i Rummet som en bleg Maane. Inde paa Strøget, i de snævre Gader, hvor de store Butiker skabte en kunstig Dag, var der Trængsel paa Fortovene. Det var en af de Aftentimer, da Strømmen igen gaar indefter, ind til Teatrene, Koncertsalene og Aftenselskabeligheden. De svære Omnibusheste dampede. Automobilerne gled truttende afsted med pyntede og glade Mennesker. Og ned gennem Luften dalede Raadhusurets højtidelige Salmetone.

Paa Kongens Nytorv mødtes man igen af Mørket. Vognlygterne spejlede sig i den vaade Stenbro. De var alle paa Fart ned mod Teatret, under hvis op-